Puigdemont viu a la lluna

Opinió | 02/02/2026

El discurs de Puigdemont a Perpinyà evidencia una desconnexió profunda amb la realitat del país, vuit anys després del fracàs del procés

Carles Puigdemont pateix una patologia greu. No és d'ara, ve de lluny. Però el pas del temps i la distància n'han agreujat els símptomes. Només cal veure el darrer acte que va protagonitzar a Perpinyà el passat 24 de gener.

De fet, no va ser ben bé un míting, sinó un discurs davant la direcció permanent, l'executiva i els grups parlamentaris del seu partit. El consell nacional va quedar ajornat pel caos de Rodalies i, en acabar, Puigdemont fins i tot va admetre tres preguntes dels periodistes. Aquella compareixença, que no va arribar ni a la mitja hora, va evidenciar fins a quin punt pateix una profunda desconnexió amb la realitat del país.

Va començar, com fan sovint Mònica Sales o el ja defenestrat Albert Batet al Parlament, destacant el "gran lideratge" de Junts a Catalunya. Semblava que ho digués per ell mateix. No deixa de ser curiós que doni lliçons de lideratge algú que va marxar cames ajudeu-me després de proclamar una república que no va durar ni unes hores. Almenys Lluís Companys es va quedar al Palau el 6 d'octubre del 1934. Li van caure trenta anys de presó, però després el van amnistiar. Puigdemont, en canvi, encara hi està pendent.

Tot seguit va acusar el Govern d'Illa d'"espanyolista", malgrat haver pactat ell mateix amb el PSOE. En teoria, aquell acord havia de ser un "compromís històric" entre l'Estat i l'independentisme. A la pràctica, però, tothom sap que era un simple qué hay de lo mío: la recerca d'una solució personal.

Quan va afirmar que "Catalunya està col·lapsada", m'hi vaig fixar i llegia literalment una xuleta. I no puc evitar pensar que, en el fons, el procés va començar precisament pel mal servei de Rodalies. Com ara. La primera gran manifestació sobiranista, organitzada per la Plataforma pel Dret a Decidir —avui morta i enterrada—, va ser el desembre del 2007. Han passat gairebé vint anys i estem igual o pitjor. Aleshores, de què va servir tot plegat?

A continuació va acusar el PSC de gastar-se els diners en "anuncis i propaganda". I ells, què? La quantitat ingent de recursos públics que es van malbaratar durant el procés és escandalosa: TV3, mitjans subvencionats, publicitat institucional, subscripcions… Tot un ecosistema mediàtic greixat amb diners públics.

És aquella dita més vella que anar a peu: veu la palla als ulls dels altres però no veu la biga als seus. També va acusar Salvador Illa de "gesticulació". Ell, precisament ell. Si tot el procés va anar de farol. Ho va admetre fins i tot una consellera que era al rovell de l'ou, Clara Ponsatí.

"S'han gastat molts diners no només en propaganda, sinó en asfixiar les veus discrepants", va continuar. Exacte. Ho dic per experiència. El procés havia de ser una bassa d'oli: els escèptics, els crítics o els tebis eren automàticament assenyalats com a botiflers. L'oasi català sempre va ser, sobretot, mediàtic.

Finalment, va reconèixer que Catalunya està en una "decadència premeditada". Cert, però obvia que en aquesta decadència hi han tingut un paper clau Junts, Esquerra i la CUP. Fa vint anys que fan bullir l'olla perseguint objectius inassolibles, mentre la resta de països no esperen que els catalans es posin les piles.

Entremig encara va afirmar, parlant de Rodalies, que "són uns incompetents", i va situar Ferrocarrils de la Generalitat pels núvols. Jo, que sóc un sofert usuari de Renfe, no sortiré pas en defensa de la companyia. Però convé recordar que el tan criticat traspàs el va signar l'aleshores conseller socialista Quim Nadal, que posteriorment, amb Pere Aragonès, va tornar a ser conseller, ara d'ERC.

També convé recordar que el desembre del 2021 va caure un mur d'una instal·lació ferroviària de la Generalitat a Terrassa. Si no va morir ningú va ser, sortosament, perquè no hi passava cap tren en aquell moment. I que el maig del 2022 va morir un maquinista en un xoc entre dos trens a Sant Boi de Llobregat, amb 86 ferits.

Pel que fa a la bona gestió, no està de més recordar que dos expresidents de Ferrocarrils de la Generalitat van ser condemnats el 2011 per malversació: quinze alts càrrecs es van repartir indegudament 2,7 milions d'euros.

El millor, però, encara havia d'arribar. Puigdemont va lamentar la "manca de seguretat jurídica" a Espanya: "Sense seguretat jurídica no atreus inversions", va proclamar. Ho diu la mateixa persona que va tirar pel dret amb una independència unilateral i es va passar pel folre totes les notificacions del Tribunal Constitucional.

En ple procés, Barcelona va perdre l'Agència Europea del Medicament. Alguns es preguntaven com podia ser. Molt senzill: si marxava del Regne Unit pel Brexit, difícilment s'instal·laria en un país que amenaçava d'obrir un altre procés de ruptura.

El pitjor de tot és que Puigdemont ja ho sabia. El 25 d'octubre del 2017, quan el que pomposament van anomenar l'estat major debatia a Palau què fer, va oferir la presidència a Junqueras. El líder d'Esquerra, és clar, es va fer l'orni. Puigdemont va al·legar aleshores que no volia "ser el cap d'estat d'una república sense contingut; és com ser el president de Freedònia".

Dos dies més tard, la seva dona, Marcela Topor, li va dir exactament el mateix: "Com pot ser que féssiu un 1 d'Octubre tan ben fet, que ho tinguéssiu tot preparat, i no tinguéssiu res previst per a l'endemà de la proclamació? Com podeu anar així?". Doncs això.

Malauradament, la desconnexió de Puigdemont s'ha agreujat amb el temps. Han passat vuit anys. Ni tan sols sembla adonar-se que el país ha canviat i que ell ja és, sobretot, una figura del passat.

Autor: Xavier Rius